

[Arbejdsministeren]

lig – men jeg fik at vide, at den dag, de så skal ud af det modulsystem og ud på det rigtige arbejdsmarked, så har de en tendens til at vælge traditionelt. Jeg ved ikke, om det er krisen, eller hvad det er, som gør, at de siger: nej, jeg må nok hellere søge over i de traditionelle kvindeområder alligevel. De har været dygtigere på mange områder, end mændene har været. Jeg tror også, at det i høj grad er et spørgsmål om psykologi. Måske burde man prøve på – selv om jeg ved, at man gør, hvad man kan – ligesom at bygge dem op i højere grad psykisk, så de fastholder, at der simpelt hen ikke er grænser for, hvad kvinder kan.

Hr. Lawaetz var inde på nogle økonomiske betragtninger og spurgte, hvem der egentlig havde siddet i lavindkomstkommissionen. Svaret har hr. Lawaetz selv. Hr. Lawaetz spurgte også, hvad det havde kostet. Det har selvfølgelig kostet noget at have et sekretariat, der har siddet i 5 år, men det er vel en af de ting, der hører med, når man har et sådant kommissionsarbejde.

Fru Grethe Kindberg Jørgensen var inde på betydningen af voksenuddannelsen, på, at man ikke må glemme kvinderne, på det personlige initiativ og på gulerodsfilosofien. Uanset om man kan lide den eller ikke, så tror jeg, at den kan være vigtig at have. Et eller andet, som gør, at man får noget ud af at gøre noget. Jeg har set nogle eksempler, hvor folk har troet, at der var en gulerod, og så var der ikke nogen gulerod bagefter. Det gælder såvel inden for den private som den offentlige sektor. Jeg har gennem årene set en masse mennesker, som er taget på videreuddannelseskurser, har gået på forvaltningshøjskolen, læst i deres fritid i tiltro til, at når de havde gennemført en eller anden uddannelse, så ville de også få bedre arbejdsvilkår – men det fik de faktisk ikke, når de kom tilbage, for det var man ikke opmærksom på.

Fru Lone Dybkjær siger, at det var en noget uengageret redegørelse. Det er altså, som man læser den. Det er de synspunkter, som regeringen har. Fru Lone Dybkjær rejste spørgsmålet: hvad er det for nogle lavindkomstproblemer, der er? Det er vel, som fru Lilli Gyldenkilde siger, de ringest stillede, de ufaglærte eller de arbejdsløse. Og hvad er det så, man kan gøre for at hjælpe dem? Her må jeg pege på det generelle igen. Man kan ikke ligesom pille dem ud for sig selv. De må ef-

ter min opfattelse hjælpes, støttes gennem en almindelig økonomisk politik. Jeg er enig i, at det er ikke nok, der skal noget andet til. Her tror jeg så, vi er ovre igen i at tale om uddannelsens betydning, om vejledningens betydning. Jeg synes, fru Lone Dybkjær havde meget ret i nogle af sine betragtninger om den offentlige sektor og den private sektor. Man har diskuteret privatisering. Jeg mener ikke, det skal forstås sådan, at alt, hvad der har ligget i den offentlige sektor – eller meget af det – skal føres ud og laves af det private erhvervsliv eller private organisationer. Det er ikke det, jeg opfatter som privatisering. Der må være et samspil, f.eks. på daginstitutionernes område. Jeg begyndte at nikke, inden vi nåede til daginstitutionernes område, fordi jeg føler, at det, der mangler i dag, er en dialog generelt mellem den private og den offentlige sektor: hvad kan man lære af hinanden, hvad kan man udnytte, og hvordan kan man bedst bruge hinanden i et positivt samspil og i en dialog? Det er noget, der går videre end blot til daginstitutionsområdet, som selvfølgelig også er betydningsfuldt. Jeg tror, det er meget væsentligt, at vi gør dette i de kommende år og får tilrettelagt en sådan dialog på en fornuftig måde.

Fru Lone Dybkjær efterlyste en konkret analyse eller en langsigtet strategi. Det kan jeg egentlig også godt forstå. Vi har oplevet tidligere, at det var vanskeligt. Da jeg selv begyndte at læse jura, sagde man, at vi ikke kunne få beskæftigelse som jurister. Det kunne man pludselig bagefter alligevel. Hvor er det, behovene kommer, hvor er det, vi har brug for at have uddannede folk om 10 år? Hvilke råd skal vi give de 16-17-18-19-årige i dag? Kan vi sige: du skal prøve at komme ind i den eller den sektor? Hvad er det for nogle områder, der vil blive videreuddannelse på? Jeg tror, der er et behov for at få kulegravet det – i det omfang man kan kulegrave sådan noget. Jeg ved ikke, over hvor lang en årrække man kan gøre det, men man må have en analyse af, på hvilke områder beskæftigelsen vil blive koncentreret.

Det er også rigtigt, at kvinderne må ind på mandeområdet, og jeg tror også, det er rigtigt, at de skal ind på det på et meget tidligt tidspunkt. Jeg plejer at gå ind på undervisningsministerens område og sige, at jeg tror, man skal have erhvervsvejledning, altså helt fra de små klasser i skolen, så pigerne lærer